

Той си не отмахна очи-тѣ отъ тамъ додѣ свѣтлина-та недостигна до него, и ето вижда сѣбѣ си освѣтенъ отъ всички страны и адско множество съвсѣмъ изгбено. Блаженный като вида тѣка Божія-та помощь, испости сладкъ въздышкъ и извыка съ радость: О сладкий Исусе! дѣ си былъ до сега! защо отъ край не доде да изцѣришь мои-тѣ раны? и чѣ са гласъ отъ горѣ: Антоніе! Антоніе! азъ бѣхъ тѣка, но чакахъ да вида твое-то мѣжество: азъ нынѣ видѣхъ и познахъ твоѣ-тѣ вѣрѣ и мѣжкъ дѣшъ; за това отъ сега съмъ ти всѣгда на помощь и има-то твое щѣ прослава по всички-тѣ вселеннѣ. Това како чѣ Антоній стана и почувствѣва са толкова силенъ. Въ това время блаженный Антоній имаше тридесать и петъ години.

Нѣ идаше время, що-то Свѣтый да не живѣе вѣчь само за сѣбѣ си, а и за ползъ на дрѣгы-тѣ. Сѣбраха са множество народъ, кой искаше да види лице-то Свѣтаго. Антоній отвори, послѣ много молбы, вратѣ-тѣ на киліѣ-тѣ си и яви са съ лице свѣтло, тѣло здраво и дѣхъ испълненъ съ